27/05/2022

Κήρυγμα του Γέροντος Γαβριήλ για τον Όσιο Ιωάννη τον Ρώσο

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Διαβάστε το κήρυγμα του Γέροντος Γαβριήλ, Ηγουμένου της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυίδ, κατά την εορτή του Αγίου Ιωάννου

του Ρώσου, 27/5/2021, στην Ιερά Μονή Οσίου Δαυίδ.

«Δεν υπάρχει χαρτί , ούτε μολύβι για να μπορέσει κανείς να γράψει τα άπειρα θαύματα του Οσίου Δαυίδ και του θείου Ιωάννου του Ρώσου», έλεγε ο Άγιος Ιάκωβος (Τσαλίκης).

Όλων τα έτη να είναι πολλά κι ευλογημένα, όσα η Αγάπη του Θεού θέλει.

2 Οκτωβρίου του 1967, ο Γέροντας Ιάκωβος, ο Άγιος, πλέον, της Εκκλησίας μας, Άγιος Ιάκωβος, βρισκόταν στη Χαλκίδα, στην Κλινική του «Σούλα». Ταλαιπωρίες υπήρχαν και έπρεπε να χειρουργηθεί. Τον ετοιμάζαν για χειρουργείο, τέσσερις εγχειρήσεις επρόκειτο να κάνει.

Εκείνος πάντα για όπλο του, για βοήθειά του, για σύνδεσμο με το Θεό είχε την προσευχή. Η προσευχή, όπως έλεγε κι ο Άγιος Γέροντας Κύριλλος, παντρεύει τον άνθρωπο με το Θεό τους κάνει Ένα, Θεό και άνθρωπο.

Προσευχήθηκε ο Άγιος Ιάκωβος στον Όσιο Δαυίδ, αυτόν τον τόσο ζωντανό Άγιο και του λέει:

– Άγιέ μου Δαυίδ, ασφάλισε το Μοναστήρι σου και έλα σε 20 λεπτά στη Χαλκίδα και όπως θα περνάς απ’ το Προκόπι, μην ξεχάσεις, σε παρακαλώ, -νόμιζα, λέει, ότι ήταν άνθρωπος που θα περνούσε απ’ το Προκόπι-, πήγαινε και στον Θείο Ιωάννη το Ρώσο και παρακάλεσέ τον κι εκείνον να ‘ρθει μαζί σου, για να με βοηθήσετε.

Σε λίγο, στο θάλαμο της Κλινικής, βρέθηκε ο Ηγούμενός του, ο Μακαριστός Νικόδημος Θωμάς, ενάρετος άνθρωπος, άγιος άνθρωπος, από την Κύμη που ήταν τότε Ηγούμενος της Μονής του Οσίου Δαυίδ, Αρχιερατικός Επίτροπος της Περιφερείας και εφημέριος στην Παναγία τη Λιμνιά.

Μαζί του ήταν κι ο πατήρ Χριστόδουλος Τσιμπούκας, μοναχός, ιερομόναχος τότε της μονής του Οσίου Δαυίδ που διακονούσε, βέβαια, στη Μητρόπολη Χαλκίδος και ο οποίος ήταν και μετέπειτα ηγούμενος της Ιεράς Μονής Κουτλουμουσίου του Αγίου Όρους, ο καθηγητής, ο Ιωάννου και άλλοι δάσκαλοι και καθηγητές που γνώριζαν τον Γέροντα Ιάκωβο.

Ο πατήρ Ιάκωβος, ο Άγιος Ιάκωβος, «βλέπω», λέει, «τότε έναν γέροντα μοναχό, σαν το δικό μας, τον πατέρα Σεραφείμ, τον μακαριστό, με την άσπρη μακριά γενειάδα, με το κουκούλι του, ιδρωμένο και να λέγει -δίπλα του στεκόταν κι ένας νέος ιερέας, σαν τον πατέρα Χριστόδουλο, λέει, και μου λέγει:
– Τι κάνεις Ιάκωβε; Τι κάνεις πάτερ Ιάκωβε;

– Δεν βλέπετε, ετοιμάζομαι για χειρουργείο και είναι δύσκολα τα πράγματα.
– Μη φοβείσαι, του λέει, εδώ, από εδώ ο Γέρων Δαυίδ, τον οποίον κάλεσες και από εδώ ο νεότερος, ο Θείος Ιωάννης ο Ρώσος. Μας κάλεσες και ήρθαμε να σε βοηθήσουμε.
Τους είδα ολοζώντανους τους Αγίους, έλεγε. Είπα στο Γέροντα τότε:
– Δεν βλέπετε τους Αγίους;
– Πάτερ Ιάκωβε, τι είναι αυτά που λες; μου είπε ο Γέροντας… Είσαι φοβισμένος και φαντασίες βλέπεις;
Τότε ο Άγιος Δαυίδ μου είπε:
-Μη στενοχωρείσαι, πάτερ Ιάκωβε, αυτοί δεν μας βλέπουν, εμείς όμως ήρθαμε να σου συμπαρασταθούμε.
Σε λίγο έρχεται ένας νοσηλευτής από το χειρουργείο:
– Έλα πάτερ μου, του λέει, έλα να σε πάω στο χειρουργείο, σε θέλει ο κύριος Καλοχέρης, ο γιατρός, ο χειρουργός.
Με πήγανε στο χειρουργείο, προπορεύθηκε, ο Όσιος Δαυίδ, ο οποίος με το μπαστούνι του άνοιγε τις πόρτες του χειρουργείου. Με τα ρούχα πήγα, λέει, με το αντερί, με βάλαν στο χειρουργικό τραπέζι, αλλά ξαφνικά ακούω:

Κίνδυνος-Θάνατος, τρέξτε…

Μου σχίσανε τα ρούχα και αντί για μια επέμβαση γίναν τέσσερις επεμβάσεις.

«Όταν με το καλό», λέει, «βγήκα από το Νοσοκομείο, πέρασα από το Προκόπι, πριν ανέβω στο Μοναστήρι, να ευχαριστήσω τον Άγιο Ιωάννη το Ρώσο, όμως, εν τω μεταξύ, εγώ πάντα έλεγα “Τι καλός γιατρός είναι αυτός ο κύριος Καλοχέρης, τι καλός γιατρός!”»…
Οπότε όταν έφτασα στο Θείο Ιωάννη το Ρώσο και τον ευχαρίστησα μου είπε, ολοζώντανος Άγιος:
– Πάτερ Ιάκωβε όλο “Τι καλός γιατρός ο κύριος Καλοχέρης και τι καλός γιατρός ο κύριος Καλοχέρης”, έλεγες, εμείς διετάχθημεν από τον Θεό, ο Θείος Δαυίδ κι εγώ, ο Ιωάννης ο Ρώσος. Εάν εμείς δεν σε βοηθούσαμε, εάν εγώ δεν σε βοηθούσα, που με κάλεσες και διετάχθην από το Θεό, το λεπίδι του κυρίου Καλοχέρη δεν μπορούσε να σου κάνει τίποτε. Ήταν να φύγεις σήμερον και ο Θεός σε άφησε για την αύριον”.
Ήταν να φύγει από τον Οκτώβριο του 1967 και ο Θεός τον κράτησε άλλα 24 χρόνια, για να διακονεί με την καρδιά του τον ίδιο τον Θεό και τους πιστούς ανθρώπους, μέχρις εξαντλήσεως.

Και πάλι το 1980 υπέστη πιο δύσκολη ταλαιπωρία. «Καρκίνος», έλεγε, «κάπου χαμηλά». Δεν μου λέγανε, βέβαια, εμένα. Κάνανε βιοψία και είπανε: «Δεν έχει ζωή

ο παππούλης», όμως και πάλι αυτοί οι ζωντανοί Άγιοι, προστάτες και συμπαραστάτες της ζωής μας, ολοζώντανοι, εμφανίστηκαν στο Νοσοκομείο και μου είπαν:
– Και πάλι ήρθαμε να σε βοηθήσομε, πάτερ Ιάκωβε.
Και απ’ το ’80 έφτασε το ’91, 21η Νοεμβρίου 1991.

Άγιος του 17ου αρχές του 18ου αιώνος ο Άγιος Ιωάννης ο Ρώσος, 1690 γεννήθηκε 1730 κοιμήθηκε, 40 ετών, όμως παραμένει ζωντανός στις συνειδήσεις όλων των πιστών Χριστιανών από τα άπειρα θαύματα που τελούσε και τελεί καθημερινώς και τα οποία είναι καταγεγραμμένα και τα οποία οι πιστοί ομολογούν για να δοξάσουν το όνομα του Θεού.

Έλεγε ο Άγιος Ιάκωβος:

– Δεν υπάρχει χαρτί , ούτε μολύβι για να μπορέσει να γράψει κανείς τα άπειρα θαύματα του Οσίου Δαυίδ και του Θείου Ιωάννου του Ρώσου.

Κάποτε, όταν τον κάλεσαν να αλλάξουν τη φορεσιά του Αγίου Ιωάννου του Ρώσου, γιατί κατά καιρούς όταν εκείνος ειδοποιεί να αλλάξουν τη φορεσιά, του την αλλάζουν, καλέσανε και τον Άγιο Ιάκωβο να συμμετάσχει σ’ αυτή την αλλαγή των ενδυμάτων του Αγίου Ιωάννου του Ρώσου.

– Τι να σας πω, Πατέρες μου, το σώμα του ευλύγιστο και με θερμοκρασία ζωντανού ανθρώπου. Εκείνος μας βοηθούσε να τον αλλάξουμε.

Ο κύριος Εμμανουήλ Εμμανουηλίδης, πρώην Αεροπαγίτης, επί τιμή, ομολογούσε: χρειάστηκε να φύγει για την Αμερική να κάνει επέμβαση σοβαρότατη, στην καρδιά του. Οι συνάδελφοί του ενημέρωσαν τον Γέροντα Ιάκωβο, ο μακαριστός πατήρ Δημήτριος Τζούμας, Αεροπαγίτης κι εκείνος και στη συνέχεια Κληρικός της Εκκλησίας γι’ αυτήν την ταλαιπωρία και τη σοβαρή επέμβαση του κυρ Μανώλη.

Ο Άγιος Γέροντας Ιάκωβος, όπως έκανε πάντα, στάθηκε στην εικόνα του Αγίου Δαυίδ και του λέει:
– Άγιέ μου Δαυίδ τρέξε, θέλω να πας στην Αμερική, να βοηθήσεις τον κυρ Μανώλη.
Κι εκείνος, λέει, του απήντησε:
– Πού με στέλνεις πάτερ Ιάκωβε, είναι πολύ μακριά για να πάω εκεί.
Και η απλή και καθαρή και άδολη καρδιά του Αγίου Ιακώβου του είπε:
– Να, πέρασε και απ’ το Προκόπι, πάρε και το Θείο Ιωάννη το Ρώσο να πάτε παρέα, να μη σας φανεί η διαδρομή.
Και, πράγματι, λέει, ο Άγιος Δαυίδ πήρε και τον Άγιο Ιωάννη το Ρώσο και πήγαν στην Αμερική.

Στο χειρουργικό τραπέζι ο Κυρ Μανώλης ακούει τους γιατρούς -μέσα παρευρίσκετο στο χειρουργείο και ο αδερφός του ο καθηγητής της Ιατρικής και ο γιος του, γιατρός, ο Χρήστος Εμμανουηλίδης, που είναι Ογκολόγος στη Θεσσαλονίκη και ακούει το χειρουργό, Ιταλό καθηγητή, Διάκο “He is dead, πέθανε”. Τον πήγαν στο νεκροθάλαμο τον κύριο Μανώλη, εκεί όμως βλέπει τρεις ρασοφόρους, ο Άγιος Ιωάννης ο Ρώσος, ο Άγιος Δαυίδ αλλά και ο Άγιος Γέροντας Ιάκωβος, τον επανέφεραν στη ζωή.
” Να επανέλθει, να επανέλθει”, άκουσε Φωνή και ήταν μέγα θαύμα για τους γιατρούς η επαναφορά του στη ζωή.
– Όταν επέστρεψα», λέει, ήρθα στο Μοναστήρι του Οσίου Δαυίδ να ευχαριστήσω. Μόλις είδα τον πατέρα Ιάκωβο και πριν ξεκινήσω να του πω μου είπε, λέει, :
– Το ξέρω, το ξέρω, ήρθε ο Όσιος Δαυίδ και ο Θείος Ιωάννης ο Ρώσος. Όταν του είπα του Οσίου Δαυίδ να περάσει από τον Άη Γιάννη το Ρώσο ο Αη Γιάννης ο Ρώσος, λέει, είπε
“Ναι , ναι θα πάω κι εγώ γιατί κάθε φορά που έρχονται πάνω στο Μοναστήρι να προσκυνήσουν περνάνε από το Προσκύνημά μου και με προσκυνούν, με τιμούν και με χαιρετίζουν κι εμένα. Κι εγώ θα του το ανταποδώσω”.

Για σκεφτείτε πόσο υπολογίζουν οι Άγιοί μας την τιμή που τους απονέμουμε και μας την ανταποδίδουν χιλιοπλάσια απ’ την αγάπη τους. Έτσι μάθαν εκείνοι, να ζουν με αγάπη, μόνο με αγάπη, για το Θεό και για τον άνθρωπο.

Κι έτσι μέχρι και σήμερα ο κύριος Μανώλης ζει. Ζει και δοξολογεί το Όνομα του Θεού και όταν, μετά την κοίμηση του Αγίου Ιακώβου και επειδή μετά από 13 ημέρες κοιμήθηκε και ο Άγιος Πορφύριος και μετά από τρία χρόνια και ο Άγιος Παΐσιος, εν τω μεταξύ και ο Γέροντας Γεράσιμος ο Μικραγιαννανίτης, ο υμνογράφος της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας και άλλοι Άγιοι Πατέρες, τον κυρ Μανώλη τον έπιασε το παράπονο και, προσευχόμενος, είπε:
– Τι θα γίνουμε, τώρα εμείς, πάτερ Ιάκωβε, μείναμε ορφανοί, ποιον θα έχομε;
Και βλέπει μέσα στο γραφείο του, ολοζώντανο, το Γέροντα Ιάκωβο, τον Άγιο Ιάκωβο και του λέει
– Κυρ Μανώλη μου, είσαι και Αεροπαγίτης.. είσαι και λίγο κουτός, με συγχωρείτε. Όταν ερχόσασταν στο Μοναστήρι και ήμουνα στη ζωή και μου θέτατε τα αιτήματά σας, γονάτιζα μπροστά στον Άγιο Δαυίδ και του τα μετέφερα κι εκείνος πήγαινε στο Δεσπότη Χριστό. Τώρα ό,τι θέλετε πάω εγώ απευθείας στο Δεσπότη Χριστό και τα μεταφέρω. Προσέξτε μόνο τις συνδέσεις απ’ την μπαταρία σας, κοιτάξτε να είναι γεμάτες οι μπαταρίες σας και να μην έχουν διακοπή οι συνδέσεις σας.

Αν τυχόν έχομε διακοπή στις συνδέσεις μας, αγαπητοί μου αδελφοί, λόγω των παθών μας, λόγω των συνθηκών, λόγω των διαφόρων ταλαιπωριών, με τη Χάρη

του Θεού ας επανερχόμαστε. Δεν έχει τίποτε άλλο αξία, όλα τα άλλα έρχονται και παρέρχονται, φθείρονται, μάταια.
Ας είμαστε ενωμένοι με την Αλήθεια και τη Ζωή που είναι ο Θεός.

Η Αγάπη του Θεού και Πατρός, η Χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και η Κοινωνία του Αγίου Πνεύματος, με τις πρεσβείες της καλής μας Παναγίας, των Αγίων μας, Δαυίδ και Ιακώβου, του Θείου Ιωάννου του Ρώσου, όπως τον αποκαλούσε συνεχώς ο Άγιος Ιάκωβος, του Νέου Ομολογητού, το έλεγε και γέμιζε το στόμα του, με δέος στεκόταν και με συγκίνηση, να μας σκεπάζουν όλους.
Όταν κάποτε δύο κυρίες από την Αθήνα και ο Στάθης ο Γεροστάθης από την Καστανιώτισσα, εδώ της Ευβοίας ήρθαν να εκκλησιαστούν, είδαν να βγαίνει από τον τάφο του ο γέροντας Ιάκωβος, ο Άγιος Ιάκωβος, πριν την αγιοκατάταξή του, ολοζώντανος και είπε στους ανθρώπους:

– Έτσι κάνω εγώ, βγαίνω από τον τάφο, παίρνω μέρος στη Θεία Λειτουργία με τους Πατέρες και μετά πηγαίνω και μια βόλτα στο φίλο μου, το Θείο Ιωάννη το Ρώσο και πάλι επιστρέφω.
Αυτό που είδε δηλαδή στον Άγιο Ιωάννη το Ρώσο να τρέχει, να σηκώνεται από τη Λάρνακά του και να του λέει:
– Τρέχω πάτερ Ιάκωβε, να βοηθήσω τον κόσμο που με καλεί…
και να τον ξαναβλέπει, να επανέρχεται και να τακτοποιείται στη Λάρνακά του ως ένας άνθρωπος ζωντανός, το ίδιο κάνει κι εκείνος.
Οι Άγιοι μιμούνται ο ένας τον άλλον στις αρετές και σε όλα και στα πάντα.
Η Χάρις τους να μας σκεπάζει όλους μας. Χρόνια πολλά κι ευλογημένα και να μας σκεπάζουν όλους μας ξεχωριστά, τα χωριά μας, τις πόλεις μας, την Ελλάδα μας ολόκληρη και να διώξουν κάθε κακό και κάθε πειρασμό και κάθε σκοτάδι και το Φως του Χριστού να λούζει τις καρδιές μας και όλο τον τόπο, όλη την Ελλάδα μας, όλο τον κόσμο. Αμήν!».